

<https://www.ttg.cz/ladislav-jirasko-jsem-tady-proto-abych-zakaznikum-snesl-modre-z-nebe/>

Ladislav Jirásko: Jsem tady proto, abych zákazníkům snesl modré z nebe

[Newsroom TTG](#) 20.8.2014

0 Přečteno za 9 min.

Ladislav Jirásko, majitel a zakladatel cestovní kanceláře ALPY, přesně ví, jak vysoko si postavit svou laťku. Vyznává filozofii, která je zaměřená na spokojeného zákazníka. Rád hledá společná historická pouta z počátků alpinismu, která spojují Čechy s mikroregiony v Rakousku i Slovinsku.

Ladislav Jirásko v Alpách Foto: Archiv pana Jiráska

Jak jste se dostal k podnikání v cestovním ruchu?

Jednoduše. Když bylo v roce 1989 jasné, že tady některé věci budou jinak, rozhodl jsem se jít svou vlastní cestou. Trochu jsem lezl, měl jsem za sebou vydávání publikací o alpských regionech, a tak jsem začal vodit zájemce po alpských kopcích, jako jsou Zugspitze, Mont Blanc, Grossglockner. V té době byl velký hlad po cestování. Hranice se otevřela a já jsem byl jeden z prvních, který zaměřil CK na outdoorové aktivity. Měl jsem každý víkend jeden až dva autobusy. Během jednoho roku jsem v letech 91 až 93 byl čtyřikrát na Mont Blancu, devětkrát na Grossglockneru. Zájem byl veliký...

Postupně jsem se setkával s mnoha lidmi. Začala vznikat spolupráce s partnery z Itálie, Německa, rozšiřoval se prostor aktivit. Cestovní kancelář byla v 90. letech hodně úspěšná a položila základ všem aktivitám ALPY. Začali jsme vydávat jednoduché průvodce v češtině po

horských oblastech v Alpách. Publikace měly velký úspěch. Náklad 4000 ks byl vždy během čtyř měsíců rozebraný.

A přišly i další myšlenky a vize. V rakouských Alpách jsme byli často dotazováni, jaké máme pro naše výstupy pojištění. V době okolo roku 1990 se totiž u nás vůbec nemluvalo o osobním pojištění. A tak se zrodil projekt členství v rakouském Alpenvereinu pro české a slovenské horaly a všechny ostatní zájemce. Zjistil jsem, že pokud budeme členy rakouského alpského svazu Alpenverein, získáme několik bezkonkurenčních výhod. A jedna z nich je právě pojištění, které jsme u nás doma marně hledali a které platí i na rizikové sporty, jako jsou např. horolezectví, vysokohorská turistika, výstupy do výšek nad 3000 metrů atd. U nás pojištění takovýchto aktivit prakticky žádná pojišťovna nenabízela. Tento projekt pokračuje i dnes, v tomto roce je v databázi alpenverein.cz registrováno asi 45 000 zájemců.

Jaké máte další projekty?

V roce 2002 jsem začal vydávat časopis lidé&HORY, časopis je principiálně určen pro všechny zájemce o všechny druhy alpinistických aktivit a navazuje na projekt členství v rakouském Alpenvereinu. A o dva roky později, tedy v roce 2004, jsme začali pořádat Mezinárodní festival alpinismu Praha. Každoročně se již deset let v Praze v těchto dnech schází celá špička nejlepších světových lezců. Národní dům na Smíchově je vždy zaplněn, průměrná denní návštěvnost bývá tisíc diváků.

Co vás ve Vaší práci nabíjí?

Často jsou to maličkosti, které se potom sčítají. Za prvé je dobré mít vhodně nastavenou laťku svých vizí. A být přesvědčený o tom, že je to ta správná laťka. Za druhé dělat to, co člověka baví. Když se daří toto skloubit, tak je to dobrý náboj. Nechtěl bych říkat, že úspěch je nutný za každou cenu. I pozitivní posun přispívá do této atmosféry.

Když chcete získat klienty, tak je musíte přesvědčit o svém projektu. Musíte jim dokázat, že to děláte pro ně a že to je úspěšné, že všechny sliby i program splníte a že k tomu třeba ještě něco přidáte. I tohle nabíjí.

Rád potkávám zajímavé nové lidi po celém světě. Máme např. perfektního partnera v Nepálu. Spolupracujeme s ním již skoro deset let při organizování treků do všech koutů v Himálaji. Jejich přístup k našim klientům je vstřícný, lidský a bezvadný. A když s námi pojedete do Nepálu, potkáte se s úplně jinou, řekl bych lidskou relací nebo třeba s jinou kulturou, ale s úžasným vstřícným chováním místního obyvatelstva v horách. A zcela jistě získáte v údolí pod Everestem nové přátele. Já osobně se s nimi potkávám téměř každý rok. I to je náboj, který nefunguje jen v mém případě. Jsem přesvědčený, že takovýto náboj se aktivuje u každého.

Mluvil jste o laťce. Kde je Vaše laťka?

Moje laťka je např. i to, že se mi podařilo přenést do Česka projekt Alpenvereinu a prosadit ho zde. Nebo časopis lidé&HORY, který se zrodil v roce 2002 za obrovských časových nároků a stál hodně úsilí a bylo často nutné ustát velký tlak z mnoha stran. Časopis už víc než deset let drží svou pozici, dnes dokonce říkáme, že jsme č. 1 v outdooru v ČR. Tak i to je ta laťka, která znamená ten pozitivní náboj.

Proč nabízíte právě Nepál?

Poprvé jsem byl v Nepálu v roce 1986. O dva roky později jsem byl členem česko-slovenské expedice na Everest, ale pět týdnů nám pořád sněžilo. To vše byl pro mne směrem Nepál jeden významný impuls. Pak se zrodilo partnerství a přátelství s významnou osobou asijského alpinismu, šerpou Ang Tsheringem, který má jako my podobně zaměřenou travel agency s velkým akčním rádiem. Toto přátelství mimo jiné znamená, že nabízíme programy treků v Nepálu s plným servisem. Klienti si zvolí polopenzi nebo snídaneň, při trecích mají zajištěné nosiče (nesou si jen to nejnnutnější, bagáž jim nesou jiní) a samozřejmě pomoc při nehodě. Mnozí trekaři v posledních letech vyrážejí do Nepálu sami nebo ve snaze ušetřit si sami vše organizují. To dnes není problém, internet dnes umožňuje i toto. Když se ale něco stane při treku v horách a nastanou problémy např. s výškovou nemocí, tak tito jedinci často zoufale vyhledávají místa, odkud mohou zavolat z Nepálu, a žádají o radu nebo se ptají, co mají dělat. V Nepálu vrtulník nevzlétne, pokud nedáte garanci, že na místě zaplatíte. Přitom vrtulník stojí obvykle okolo 6000 dolarů a takovouto částku má u sebe málokdo. Náš partner přitom při zájezdech do Nepálu dává i finanční garance pro místní záchranou službu a v takovémto případě je náš postižený klient eskortován do nemocnice v Káthmándú bez nutnosti velké finanční hotovosti na treku.

S Peterem Habelerem (vlevo), který na Mezinárodním festivalu alpinismu Praha převzal prestižní ocenění Pražský křišťálový cepín. Foto: Archiv pana Jiráska

Co je podle Vás největší překážkou pro podnikání v cestovním ruchu?

Legislativní normy i daňové předpisy jsou u nás dnes tak složité a komplikované a přitom se neustále doplňují a obměňují, a to každý rok. Poslanci se předhánějí v úpravách a doplňcích, a když se dvakrát za rok nepozmění zákon, i ten co se týká cestovního ruchu, tak si myslí, že nejsou žádní poslanci. Stabilita v této oblasti je velmi špatná. Vyznat se v této smršti změn musíme jen my sami, v tom nám nikdo nepomůže. Jsem smířen s tím, že tato stránka našich aktivit není a ještě dlouho nebude jednoduchá, a proto se snažíme řešení nacházet sami. Proto vyhledáváme služby odborníků, ať už je to právník, specializovaný advokát nebo daňový poradce. Když jsem se vydal touto cestou, musím zvládnout i takovéto momenty. Tím nemůže být dotčeno moje krédo: jsem tady proto, abych zákazníkům snesl modré z nebe. To je podle mne princip soutěže.

Co si myslíte o nadstandardních garancích pro zákazníky v cestovním ruchu, které vyplývají ze současných zákonů?

Když si jdete koupit auto, tak si většinou předtím vybíráte. S někým se poradíte. Dáte i na doporučení od někoho. A když jedete někam na zájezd, ať už je to pobytová, nebo aktivní dovolená, tak se taky rozmýšlíte. A pak zvolíte třeba Bibione nebo Seychelské ostrovy. Vybíráte tedy stejným způsobem. A může se pak stát, stejně jako u toho auta, když najdete závadu u pobytu, že přijdete závadu reklamovat. Je to korektní reklamace, stejně jako v případě, jestliže vaše ubytování neodpovídá tomu, co vám poskytovatel nebo cestovní kancelář potvrdila ve smlouvě. Za takovéto závady musí nést poskytovatel plnou odpovědnost, stejně jako prodejce auta. Ale aby byla vata v tom, že přestože pobyt bude bez závady a klient si začne vymýšlet nereálné připomínky a na základě nevhodně formulovaného reklamačního řádu nalezne možnost celý zájezd anulovat, tak to není v pořádku. To je nedomyšlené.

Jak jste se s Reinholdem Messnerem a Peterem Habelerem spřátelili?

V 70. a 80. letech minulého vytvořili Messner a Habeler bezkonkurenční lezeckou dvojici, která lámala jednu nepředstavitelnou hranici za druhou. Chtěl jsem je mít na festivalu v Praze. Ale např. Messner je mediálně velmi silný a vybudoval si kolem sebe ochranný prostor, přes který se jen tak nikdo nedostane. On svoje osobní kontakty nikomu nedává a vše mu organizuje jeho dlouholetá spolupracovnice. Nepomohla ani osobní návštěva. V jihotyrolském Suldenu pod Ortlerem žije ale významná osobnost, dlouhá léta pravá ruka papeže Jana Pavla II., farář Josef Hurton. Josef Hurton se narodil na Slovensku a kromě asi šesti jazyků dodnes perfektně mluví slovensky a zná se s Messnerem velmi dobře. Díky této známosti se mi pak podařilo Reinholda získat i pro účast na festivalu v Praze.

S Habelerem jsem se potkával při různých příležitostech i v Nepálu, známe se více než dvacet let. Oproti Messnerovi jsem se s Peterem Habelerem navázal na lano, pozval mne a lezli jsme spolu. Když jedu do Zillertalu, občas se posadíme a popovídáme. V 90. letech jsem mu několikrát připravoval přednášky a turné po Česku. Petr byl několikrát na našem festivalu v Praze, festival se mu moc líbí. Vydali jsme v češtině i jeho knihu Petr Habeler: Cílem je vrchol. Kniha měla velký úspěch.

Ladislav Jirásko (vlevo) s Reinholdem Messnerem na festivalu alpinismu Foto: Archiv pana Jiráska

Kde se u vás probudila láska k historii?

Jakmile jsem v 90. letech opustil původní profesní zaměření, byl jsem v ČKD projektant, tak jsem nejprve zvládl státnici z němčiny. Vydal jsem se zcela jinou cestou. Byla to intenzivní činnost s lidmi v horách, bylo to o rozsáhlé komunikaci. A tato komunikace mne přivedla k historii jaksí sama.

Natočil jste film o Pražákovi Johannu Stüdlovi, kterého jste představil také na festivalu alpinismu a v rámci úspěšné výstavy. Čím se Stüdl zapsal do historie?

Johann Stüdl byl protagonistou, který se podílel na založení alpinismu tak, jak ho známe dnes: horští vůdci, značené cesty, horské chaty, pravidla chování na horských chatách, pomůcky a vybavení pro začínající horaly a alpinisty. Stüdlova pražská sekce, která vznikla v roce 1870, byla koncem 19. století nejbohatší sekcí v Evropě. Pražané postavili do začátku 1. sv. války v Alpách 11 chat. Samozřejmě alpinismus v té době byla záležitost především movitějších nebo situačně dobře zavedených zájemců o Alpy. Stüdl sám byl obchodník, ale neměl to ze začátku vůbec jednoduché. Až když se mu podařilo postavit otcův obchod na Malostranském náměstí na nohy, mohl se plně věnovat alpinismu. K tomu ho dovedla náhoda. Na pozvání známých navštívil Alpy a okamžitě se do nich zamiloval.

Podporoval horské vůdce v Kalsu, postavil tam chatu, která byla vůbec první horskou chatou ve Východních Alpách. Stüdl stál u zrodu mnoha věcí spojených s alpinismem. A to vše se rodilo v Praze na Malostranském náměstí v jeho rodném domě. A např. nedaleko Malostranského náměstí tam, kde je dnes U Tomášů, tam byla dílna, kde byl vyroben první cepín v Evropě. Je to obrovská historie a zároveň kulturnost.

Po druhé válce bolševik zavřel hranice a nikam se nemohlo cestovat. I informace o Stüdlovi a podobných osobnostech se nesměly ventilovat. Zákaz se vztahoval i na alpinismus. Všechny publikace o této činnosti byly v knihovnách uloženy hluboko do sklepa a nesměly se půjčovat. Mohlo se mluvit jen o tom, co je sovětské nebo v rámci komunistické ideologie. A protože byl Stüdl německé národnosti, platilo, že vše, co bylo německé, bylo protikomunistické.

Jak jste se dostal k této historii?

Když jsem byl poprvé v Alpách, vydal jsem se s přáteli na Grossglockner, nejvyšší horu Rakouska. Od místních lidí jsem se dozvěděl o Pražákovi Johannu Stüdlovi, který postavil místní chatu. To byl impulz, proč jsem začal pátrat a zabývat se uvedenou problematikou.

Postupně mi doma po dobu dvaceti let narůstala sbírka zajímavých dokumentů a knih z tohoto období. Objevoval jsem zajímavosti, a když jsem v antikvariátu našel nějakou knihu na toto téma, třeba i psanou švabachem, hned se o tuto raritu rozšířila má domácí sbírka. I proto jsem se naučil číst švabach. Když se mé projekty rozrostly o časopis lidé&HORY a o Mezinárodní festival alpinismu, tak jsem se rozhodl vytvořit rozsáhlou výstavu o Stüdlovi. Výstava měla velký úspěch a v listopadu roku 2008 ji v Národním domě na Smíchově zhlédlo i několik významných znalců díla Johanna Stüdla z Rakouska a Německa.

Ani v Rakousku se o Stüdlovi do této doby moc nemluvalo a nepsalo. Věděli o něm jen lidé v Kalsu pod Grossglocknerem. Ale i u nich to bylo nepříliš připomínané období jejich historie. A když najednou poznali, že je v Česku někdo, kdo se touto historií zabývá a začíná o ní intenzivně mluvit, byli nadšeni. Tak vzniklo přátelství a intenzivní kanál mezi Prahou a Kalsem. V loňském roce postavili v Kalsu nový kulturní dům a největší sál pojmenovali právě po Stüdlovi. Mezitím se i v Česku informace o činnosti zakladatele organizovaného alpinismu v Evropě hodně rozšířila. Počet českých návštěvníků v Kalsu začal stoupat, i naši návštěvníci se dnes o Stüdla velmi zajímají a hledají jeho stopy.

Máme podobné stopy také ve Slovinsku?

Zajímavé je, že podobnou historií je propojeno i Česko a Slovinsko. Na Mezinárodním festivalu alpinismu v příštím roce uskutečníme výstavu, která představí v celé šíři slovinsko-české vzájemnosti od konce 19. st. do současnosti. Jeden z milníků této historie stojí ve Slovinsku v Kamnických Alpách od roku 1900 – je to chata, která se jmenuje Česká koča (Česká chata). Tuto chatu postavila jiná parta našich dědů zaměřená na Slovinsko. Tato parta vznikla asi 30 let po Stüdlovi na univerzitě v Praze. Byl to Český odbor Slovinského planinského družstva.

Česká Koča bude mít příští rok výročí 115 let od svého vzniku. V současné době připravuji rozsáhlý historický dokument o tom, co všechno nás se Slovinci spojuje.

[box]

Ing. Ladislav Jirásko se narodil roku 1944. Na ČVUT V Praze vystudoval elektrotechnickou fakultu. Nejčastěji zdolává alpské vrcholy jako např. Grossglockner, Mont Blanc, Wildspitze a další. V Himálaji byl nejvyšš na tibetské straně Everestu v 7100 metrech. Byl také na vrcholu Elbrusu (Kavkaz), na vrcholu Kilimandžára a na mnoho dalších vrcholech na celém světě. Má dva syny. Mladší převzal CK ALPY a pracuje na rozšíření spolupráce s partnery z Nepálu. Druhý, starší, velmi zdatný IT specialista, zastřešuje firmu ALPY po stránce HW a SW.

Založil CK ALPY, Mezinárodní festival alpinismu Praha, je nositelem projektu členství v rakouském Alpenvereinu pro české zájemce a vydavatelem časopisu lidé&HORY.